

Sygnatura akt VI Ka 1199/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **18 marca 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Sędziowie SSO Bożena Żywioł (spr.)

SSO Marcin Mierz

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Andrzeja Zięby

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r.

sprawy **S. P. (1)** ur. (...) w B.

syna P. i C.

oskarżonego z art. 288§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 7 sierpnia 2013 r. sygnatura akt VI K 813/11

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla punkt 3;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. K. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

VI Ka 1199/13

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 7 sierpnia 2013r., sygn. akt VI K 813/11, apelację wniósł obrońca oskarżonego S. P. (1).

Zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w dniu 14 listopada 2010 r. w R. poprzez uderzenie rękami i kopanie spowodował zniszczenie drzwi wejściowych do mieszkania H. i S. F. powodując straty w kwocie 500 zł na ich szkodę w sytuacji, gdy z materiału dowodowego i ustaleń sądu wynika, że drzwi nie zostały zniszczone.

Stawiając taki zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego lub uchylene orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu apelacji, jednak w wyniku kontroli zaskarżonego orzeczenia doszedł do wniosku, iż wymaga ono korekty w zakresie rozstrzygnięcia o karze, co omówione zostanie w dalszej części uzasadnienia.

Podniesiony w apelacji zarzut uznano za nietrafny.

Zarówno z opisu czynu przypisanego oskarżonemu, który to opis przyjęto za aktem oskarżenia, jak i rozważań sądu meriti, zwłaszcza w części dotyczącej oceny prawnej zachowania oskarżonego pod kątem znamion przestępstwa z art. 288 § 1 kk. jednoznacznie wynika, że sąd ustalił, iż oskarżony dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do mieszkania pokrzywdzonych.

Użycie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, w jednym tylko miejscu sformułowania, że „zostały zniszczone drzwi wejściowe” należy w tej sytuacji potraktować jako niefortunny kolokwializm, gdyż potocznie określenie „zniszczyć” często w rzeczywistości oznacza jedynie częściowe zniszczenie, a więc tak naprawdę uszkodzenie jakiejś rzeczy.

Wskazana sytuacja nie oznacza sprzeczności, która powodowałaby niemożność dokonania kontroli orzeczenia Sądu Rejonowego i oceny jego prawidłowości.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uszkodzenie przez oskarżonego drzwi z wywołaniem skutków w postaci pęknięć i wypaczeń, wynikających z protokołu oględzin oraz dokumentacji fotograficznej, nie budzi żadnych wątpliwości, pomimo, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 kk, jakkolwiek nie zaprzeczał, że najpierw pukał do drzwi, a potem energicznie w nie uderzał.

Z zeznań naocznego świadka zdarzenia – B. P., która wyszła na korytarz słysząc hałasy wynika, że oskarżony oddziaływał na drzwi mieszkania pokrzywdzonych ze znacznie większą siłą, niż przyznał to oskarżony. Świadek opisała sposób, w jaki oskarżony napierał na drzwi, a mianowicie, że zaparł się o barierkę, co wzmocniło siłę naporu. Intensywne kopanie trwało, wedle oceny świadka, około 20 minut. Świadek potwierdziła też, że zauważyła uszkodzenia tych drzwi.

Świadek P. jako osoba postronna, niezainteresowana wynikiem postępowania nie miała powodów, aby bezpodstawnie obciążać swoimi relacjami oskarżonego. Jej zeznania korespondują z twierdzeniami pokrzywdzonych, że przed zajściem drzwi nie miały uszkodzeń, były zresztą stosunkowo niedawno wymieniane. Wysokość szkody została ustalona w oparciu o informację uwzględniającą koszt naprawy drzwi.

Przy uwzględnieniu rodzaju uszkodzeń uprawnionym był wniosek, że drzwi wymagają naprawy, gdyż jakkolwiek można ich używać, to jednak powstałe pęknięcia i szpary pomiędzy drzwiami a futryną niewątpliwie osłabiły ich konstrukcję, nie chronią one także przed napływem zimna i przedostawaniem się hałasu z zewnątrz.

Dla oceny zachowania oskarżonego nie ma pierwszoplanowego znaczenia, że głównym jego zamiarem było dostanie się do mieszkania, w którym pozostał jego telefon komórkowy. Taka sytuacja, nawet jeśli oskarżony miał podejrzenia, że telefon został mu zabrany, nie uprawniała go do podejmowania przypisanych mu zachowań, które pozostawały zachowaniami bezprawnymi - słusznie zwrócił na to uwagę sąd pierwszej instancji. Działanie S. P. było w pełni świadome, bo dostanie się do mieszkania – w sytuacji, gdy drzwi były zamknięte – mogło się zrealizować wyłącznie poprzez uszkodzenie tych drzwi.

Z naprowadzonych względów sąd odwoławczy stwierdził poprawność przypisania oskarżonemu zachowań, które wyczerpały ustawowe znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 kk.

Kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu nie razi nadmierną surowością. Orzeczono ją wszak w najniższym ustawowym wymiarze oraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i to pomimo istnienia znaczącej okoliczności obciążającej, jaka jest karalność oskarżonego. Wymiar kary uwzględnia w pełni to, że z uwagi na wysokość szkody czyn oskarżonego plasuje się na pograniczu łagodniejszej kwalifikacji prawnej z kodeksu wykroczeń /przy wysokości szkody do 420 zł czyn stanowi wykroczenie/.

Sąd Okręgowy doszedł natomiast do przekonania, że nietrafnym było wymierzanie oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności dodatkowo kary grzywny, zwłaszcza, że oskarżony został obciążony obowiązkiem naprawienia szkody.

Wymaga podniesienia, iż w pisemnym uzasadnieniu wyroku sąd pierwszej instancji wprost stwierdził, że nie orzekł grzywny, właśnie przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej oskarżonego, ale – niespójnie z tym - w wyroku orzekł grzywnę na podstawie art. 71 § 1 kk. Tak więc w tym zakresie zaistniała sprzeczność, na którą słusznie w toku rozprawy odwoławczej zwrócił uwagę obrońca.

Uznając, że sytuacja finansowa i dochodowa oskarżonego przekonują, co do tego, iż sprawca grzywny nie uiści, Sąd Okręgowy, kierując się art. 58 § 2 kk., zmienił zaskarżony wyrok uchylając zawarte w jego pkt 3 orzeczenie o karze grzywny.

W pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

Uwzględniając wniosek obrońcy zasądził na jego rzecz od Skarbu Państwa koszty obrony z urzędu.

Z przyczyn już wskazanych zwolnił S. P. (1) od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego obciążając wydatkami Skarb Państwa.